

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Bettina Göschl
Klaus-Peter Wolf

 Detectivii de la
Marea Nordului
Hotelul bântuit

Ilustrații de Franziska Harvey
Traducere de Laura Udrea

BUCUREȘTI, 2018

Familia Janssen

Mick – un tată perfect
în orice situație

Artist și scriitor,
își iubește copiii mai
presus de orice.

Sarah – o mamă
dedicată trup și suflet

Cântăreață
și actriță

Instrumentele unui adevărat detectiv

Telescop,
lanternă și
șperacle

Lupă

**Lukas – cel mai
bun tehnician**

Fratele Emmei nu are
mână bună doar pentru
camerele digitale.

Emma – înțeleapta

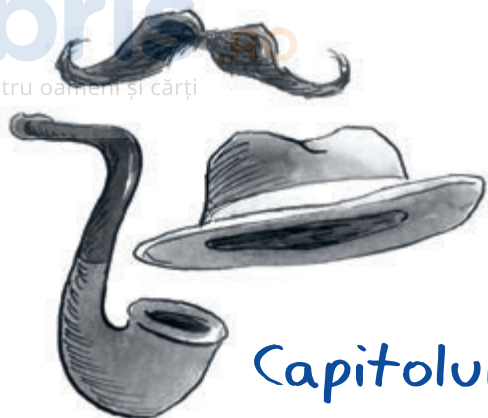
Capul ei roșcat
e plin de idei bune!

Aparat foto
cu obiectiv

Jurnalul
unchiului

Capitolul 2

Plini de voie bună, copiii împreună cu tatăl lor reveniră în vila din strada Pasajului. Nu mai ploua, iar norii negri se risipiseră. Pe cer erau acum doi nori albi și mici, de parcă ar fi fost două oițe la păscut, iar între ei strălucea soarele. Însă era prea rece ca să lase jos capota mașinii. Țeava de eșapament a vechiului Jaguar roșu crăpase. Lui Mick Janssen îi era teamă că s-ar putea strica de tot. De aceea, fluieră cât putu el de tare și îi încurajă pe copii să cânte.

Viră la dreapta, în grădina de trandafiri. Brusc, Emma îl trase pe Lukas de mânecă.

– Uite, acolo! E doamna de la Protecția Copilului!

Băiatului îi scăpă un țipăt. Nu avea amintiri prea plăcute legate de această Susie și, probabil, nici ea. Ultima oară când s-au văzut, femeia rămăsese legată de părul din grădină.

– Asta înseamnă război! profeți Lukas.

Mick Janssen privi atent spre femeia care se întreținea cu vecinul Kunschewski lângă gard. Vântul îi făcea părul să freamăte. Acceleră intenționat pe aleea cu pietriș care ducea spre garajul dublu. Jaguarul scârțâi nervos. Pe vremuri, acesta fusese destul de încăpător să găzduiască o mașină de pompieri cu tot cu scară. Apoi Mick frână brusc, exact la timp să nu intre cu Jaguarul într-un raft de lemn prins pe perete.

Celebrul detectiv păstrase o mulțime de dosare vechi, transformând garajul într-un soi de birou înțesat și prăfuit. Printre filele îngălbenite ale acestora existau pipe pentru tutun de toate formele și mărimile. Theodor C. Janssen fusese nefumător întreaga sa viață. Dar credea că folosirea unei astfel de recuzite era un bun mod de camuflare, pentru că oamenii erau atrași mai mult de felul cum arăta un detectiv și mai puțin de fața lui.

Mick le putea regăsi în multe dintre deghizările unchiului său. Pe pereții gara-jului erau atârinate poze cu personajele preferate ale acestuia. Nu, nu a purtat niciodată barbă. O folosea tot pentru a se deghiza.

Lukas luă una dintre pipe, o așeză tacticos între dinți și încercă să imite una dintre fotografiile cu unchiul său. Afară, domnul Kunschewski bodogănea:

– Mereu îi lasă nesupravegheați! În plus, copiii ăștia au nevoie urgent de o mamă, altfel vor deveni niște sălbatici.

Doamna își luă servieta la subraț și o porni direct spre Mick Janssen. Acesta zâmbea cuceritor și afișa un aer de siguranță totală, ca un adevărat detectiv. Spera să aducă măcar puțin cu vreuna dintre imaginile atârinate pe pereți, care îl reprezentau pe unchiul său, celebrul detectiv Theodor C. Janssen.

Emma își privi tatăl. Cunoștea privirea aceasta. Bărbatul o folosea de câte ori reușea să prindă în undița sa o știucă imensă ori un șalău mare sau atunci când o apăra pe mama ei. Mick Janssen ridică degetul arătător și spuse:

– Am o idee, copii, și exact așa vom proceda! Nu vom descoperi nimic dacă cercetăm un hotel bântuit pe dinafară. Nu, trebuie să intrăm în el! De aceea, vom pleca în vacanță acolo. Abia așa vom vedea dacă...

Femeia intrase în garaj. Fără să spună „Bună ziua!”, aceasta îl întrebă direct:

– Când aveți de gând să-i trimiteți la școală, domnule Janssen?

Privirea cu care îl țintuia femeia pe tatăl său nu era deloc pe placul lui Lukas. Ochii ei aruncau scânteii reci. Mick Janssen își dădu părul pe spate și își umflă pieptul.

– Acum, dacă nu vă supărați... noi tocmai împachetăm.

Femeia râse scurt și spart. Apoi spuse cu asprime în voce:

– Și dacă mă supăr, domnule Janssen?

„Ce amuzant spune «domnule Janssen»!”, se hlizi Emma în sinea ei. Părea, într-adevăr, puțin cam... didactic. Cei doi copii știau foarte bine unde voia să ajungă doamna Gerade. Doar Mick părea să aibă nevoie, din nou, de ceva mai mult timp ca să priceapă.

– Astăzi este ultima zi de vacanță. De mâine reîncepe anul școlar! șuieră doamna Gerade. Nu vor putea ajunge la școală dacă aveți de gând să plecați.

Căzut pe gânduri, Mick Janssen își mușcă buza de jos:

– Ah, nu mi-am dat seama. Am crezut că vacanțele școlare de aici sunt la fel de lungi precum cele din Oberhausen. Deci...

Doamna Gerade îl întrerupse brutal:

– Dar nu suntem în Oberhausen. După cum știți, aceasta se află în landul Renania de Nord-Westfalia. Ei sunt în vacanță. Din păcate, aici suntem în Saxonia Inferioară, domnule Janssen. Nu v-ați informat când sunt vacanțele școlare aici înainte să vă mutați?

Lukas se aplecă spre femeie și îi spuse:

– Nu trebuie să vă faceți griji pentru noi, doamnă Gerade. Sunt cel mai bun din clasa mea, iar sora mea poate să se înscrie cu ușurință în orice clasă dorește.

Asta nu era adevărat, desigur, însă replica băiatului se dovedi eficientă. Doamna își aranjă puloverul tricotat și spuse:

– Nu am zis că nu e așa, însă trebuie să mergeți la școală oricum.

Mick Janssen își trecu palma peste Jaguar atât de tandru, de parcă ar fi mângâiat căpșorul unui copil.

– Dragă doamnă, spuse el cu un glas prietenos. Nu putem discuta totul cu calm? Vedeți dumneavoastră, copiii mei sunt mari. Înțelepți, vizionari, cumpătați, talentați...

Se întrebă reflexiv dacă uitase vreo trăsătură. Fericit, Lukas sări în ajutorul tatălui său:

– Ar trebui adăugat că suntem, de asemenea, și foarte modești.

Mick Janssen dădu din cap cu putere.

– Da, exact! Și cumpătați, și foarte ascultători... adică, așa, în mare... nu mă pot plânde de ei.

Doamna Gerade își îndreptă spatele și spuse cu asprime:

– Prima oară când m-am întâlnit cu fiul dumneavoastră, m-a legat de un măr cu o frânghie!

Lukas își scutură cu vehemență bucele roșcate.

– Asta nu e adevărat, tată! Pe onoarea mea! Sincer. Am legat-o de un păr, nu de un măr.

Mick Janssen încercă un zâmbet forțat.

– Ei, na, nu cred că a intenționat să vă facă rău. Probabil a crezut că sunteți un hoț... Nu-i așa, Lukas?

„Hm, o scuză foarte bună! Bine ar fi ca fratele meu să o accepte...”, gândi Emma. Dar nu, lui îi plăcuse mereu să-i șocheze pe adulți.

– Nu, tată, am crezut că e o tipă care se îndrăgostise de tine și care încerca să se împrietenească cu noi ca să ajungă la tine.

Doamna roși până-n vârful urechilor, iar Mick Janssen la fel. „Ce prost e Lukas!”, gândi Emma.

– B... băi... băiatul n-a vrut să spună așa ceva, îngăimă, bâlbâindu-se, Mick Janssen.

– Mda, știi, răspunse doamna Gerade. El este isteț, cumpătat, ascultător... am uitat ceva?

– Modest, vizionar și talentat! adăugă Lukas.

Emma simți nevoia să intervină. Fără a se înroși, ea îi promisese doamnei Gerade că de mâine vor merge la școală. Femeia simți că fata era sinceră.

Lukas își lăsă privirea în jos, prefăcându-se preocupat de un mănunchi de șperacle rămase moștenire de la unchiul său. Erau pretutindeni în jurul lor, înșirate pe inele în funcție de mărimea lor, și atârinate pe perete.

– Vă sugerez să țineți departe de fiul dumneavoastră aceste instrumente, domnule Janssen, spuse doamna Gerade cu un glas aspru. Cine știe ce idei năstrușnice îi mai trec prin cap...

